

GERROS DE PORCELLANA XINESA

Un relat de: [Sebastià Climent](#)

Seguia feinejant com si el temps no hagués deixat en el seu cos envellit la petjada indeleble del pas dels anys. Però cada dia li costava més esforç fer el mateix de sempre i tot que n'era conscient de les limitacions que l'imposava el seu precari estat físic, l'home no parava de treballar. Avui l'he trobat i no me n'he pogut estar de dir-li... —Ets un pencaire irredempt i tu ja no estàs per portar aquest trot. Que no ho veus que no pots ni amb la teva ànima? Hauries de deixar de treballar, retirar-te, descansar i viure que ja seria hora, home.— La resposta ha estat contundent... —Si jo ja visc. Aquesta és la meva vida. No en tinc d'altre. Així, doncs, si deixo de treballar deixo de viure. Creus que val la pena?— Se n'ha anat sense esperar la meva resposta.

La seva reacció m'ha fet pensar, però els meus pensaments no s'han centrat en ell sinó que han derivat directament cap alguns personatges públics, més concretament polítics, que al seu dia van ser molt importants, il·lustres i reconeguts, les opinions dels quals van tenir en el seu moment un amplíssim ressò social però que ara, passats els anys i en circumstàncies ben diferents a les de la seva època d'esplendor i glòria, les seves paraules ja no reflecteixen res més que una extemporània radicalitat ideològica i mostren la seva decrepitud intel·lectual. I alguns d'aquests polítics, pobrissons, no s'adonen que el seu temps ja pertany a la història i que ara mateix són com uns fràgils gerros de fina porcellana xinesa. Fan més nosa que servei.

Els meus pensaments han retornar a la circumstància que els ha generat i si bé entenc i comprenc el motiu exposat pel pencaire irredempt de no retirar-se de l'activitat, qüestió que només l'afecta a ell, no em passa el mateix en el cas dels personatges públics, més concretament d'alguns polítics de renom, perquè l'expressió de les seves desfasades, rovellades, radicals i intoxicants opinions, de les que en són responsables, transcendeixen el seu àmbit personal i incideixen en l'àmbit social.

Aquestes persones que no han estat prou intel·ligents a l'hora de retirar-se de la vida pública, quan encara gaudien del respecte general, s'han convertit en allò que algú va definir com a "gerros xinesos." O sigui, uns objectes amb un valor històric que els dona l'antiguitat, sense cap mena d'utilitat. Són elements que no serveixen per a res més que per a decorar una estança o per estar en la vitrina d'un museu.

La conclusió que en trec de la meva reflexió sobre la conversa amb el pencaire irredempt és molt simple: O et retires a temps, quan encara tens prestigi, o passes a ser un element socialment inútil com un gerro de fina porcellana xinesa. Suposo que tothom en té algun d'aquests personatges en el pensament...